сокиру в руці не догледиш – вона не сама,
їй ближче до неба на ідиш отари і трави.
стискаючи губи, вивищуєш в кутиках славу,
і тиша гіркава, як пава, по небу сплива.

судома не втримає знічену крихту держави,
що – тінь морова – з волохатих колін вирива.
губи її щиро, щоб жниця не стерла слова,
бо з губ золотистих уже тятива кучерява.

коруючи в простори – мощі чи моці в шлеї, –
уривками ранку – над степом, над возом, над мозком
окрилює лоскіт – вертаються з поля рої.

над колосом хльостко, над білим бердичевим хльостко.
рубай поворозки, з розмаху – рубай поворозки…
до стертої млості утримуй в долонях її